

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9 Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εἰ-
σεως εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ. τ. λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδόλφον Βελῶ καὶ Ἰουλίον Δωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μεταφράσεις, * (συνέχ.) — Πέτρον Δελκούρ:
Ἡ ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ, μεταφράσεις Π. Σ. (συνέχεια). — Léon de Tin-
seau: Ο ΜΑΡΣΙΠΟΣ ΤΟΥ ΔΑΜΟΚΛΕΟΥΣ, διήγημα, (τέλος).

ΒΤΗΘΕΙΑ ΕΥΝΑΡΟΜΗ
προληρωτική

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΚΑΡΔΙΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝΗ

Διήγημα Ἐδγάρδου Πόε

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

ΚΑ'

Διηυθύνθησαν πρὸς τὰ βουλευτάρτα. Καθ' ὁδόν, ὁ Λαυρέντιος ἐστράφη πολλάκις προσποιούμενος ἀνησυχίαν.

— Τί εἶνε λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Λουβέν.

— Τίποτε. Παρετήρουν μήπως μὰς ἀκολουθοῦν. Ἄς ταχύνωμεν τὸ βῆμα.

Ἀφίχθοντες εἰς τὸ βουλευτάρτον ἐστράφησαν δεξιὰ.

— Μήπως εἶδες κανένα ὑποπτο πρόσωπο; ἠρώτησεν ὁ Λουβέν.

Ὁ Λαυρέντιος δὲν ἀπήντησεν.

— Ἀπ' ἐδῶ! εἶπε σύρων τὸν σύντροφόν του διὰ μέσου τῆς ὁδοῦ, ἣν διήλθον ἐν μέσῳ τῶν ἀμαζῶν.

Εὐρέθησαν πρὸ τοῦ Ἀγγλικοῦ καφενείου. Ὁ Λαυρέντιος εἰσῆλθε καὶ ἐζήτησεν ἰδιαιτέρον δωματίον πρὶν ἢ ὁ Λουβέν, ὅστις ἤρχετο ὀπισθεν αὐτοῦ, τῷ ἀπευθύνῃ νέαν ἐρώτησιν. Ἄμα ἔμειναν μόνοι:

— Τί σημαίνουν ὅλα αὐτὰ; ἠρώτησεν ὁ Λουβέν.

— Σημαίνουν ὅτι πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν ὁδὸν Προαστείου Ποασονιὲ εἶδα ὀπισθεν μὰς ἓνα κλητῆρα ἐξ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι μετὰ διήγησαν ἐκ Βιλαιν εἰς Παρισίους...

— Εἴσαι βέβαιος;

— Βεβαίωτατος.

— Καὶ μὰς ἀκολουθοῦσε;

— Δὲν ἤξεύρω, ἀλλ' ἤρχετο ὀπισθεν μὰς.

— Καὶ τὸν ξαναεἶδες εἰς τὸ βουλευτάρτον;

— Νομίζω ὅτι τὸν εἶδα. Ὅπως δὴ ποτε ἔκρινα φρόνιμον νὰ διέλθωμεν τὴν ὁδόν, καὶ ὑποθέτω ὅτι δὲν μὰς εἶδε ποῦ ἤλθαμεν ἐδῶ.

Ὁ Λουβέν ἐσκέφθη πάντα ταῦτα καὶ συνεπέρανεν ὅτι ὁ Λαυρέντιος ἀδίκως ἐφοβήθη.

Ὁ Λαυρέντιος προσεποιήθη ὅτι ἐπέισθη περὶ τῆς ἀπάτης του. Οὐχ' ἤττον ἔκρινεν εὐλογον νὰ μὴ ἐξέλθωσιν ἀμέσως τοῦ καφενείου.

— Ἄς εἶνε, εἶπεν ὁ Λουβέν, ἃς περιμείνωμε λιγάκι· διὰ νὰ περάσωμε μάλιστα τὴν ὥρα, ἃς φάγωμε κατὶ τι. Τί λέγεις;

Παρήγγειλαν καὶ τοῖς ἔφεραν νὰ φάγωσιν. Ἐν τούτοις, ἅμα ἠγέρθησαν τῆς τραπέζης, ὁ Λαυρέντιος ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ παρετήρησε δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν ἐπὶ τοῦ βουλευτάρτου.

— Βλέπεις τίποτε; ἠρώτησεν ὁ Λουβέν.

— Τίποτε· δυνάμεθα νὰ φύγωμεν.

Ἐν τούτοις, ἐσκέφθησαν ὅτι ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν ἔπρεπε νὰ συλληφθῶσιν ἀμφότεροι καὶ συνεφώνησαν νὰ ἐξέλθωσι κεχωρισμένως καὶ νὰ συναντηθῶσι περαιτέρω εἰς τὸ βουλευτάρτον.

Ὁ Λουβέν ἐξῆλθε πρῶτος, ἐνῶ ὁ Λαυρέντιος ἐβράδυνεν ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι θὰ πληρώσῃ τὸ πρόγευμα.

Ὁ Λουβέν οὐδόλως ἀνησύχησε· διήλθεν ἡσυχῶς τὸ βουλευτάρτον καὶ φθὰς ἐπὶ τοῦ ἑναντι πεζοδρομίου, ἐστράφη ἵνα ἴδῃ τὸν Λαυρέντιον ἐξερχόμενον, ἀπόφασιν ἔχων νὰ ἀστερευθῇ βραδύτερον διὰ τὸν ἀνυπόστατον αὐτοῦ πανικόν.

Ἀλλὰ μόλις ὁ Λαυρέντιος ἐξῆλθε τῆς θύρας τοῦ καφενείου, δύο ρωμαλέοι κλητῆρες, πολιτικὴν ἐνδεδυμένοι ἐνδυμασίαν, ὤρμησαν ἐπ' αὐτοῦ καί, παρὰ τὰς διαμαρτυρίας καὶ τὴν ἀντίστασίν του, τὸν ἔρριψαν χαμαί.

Ὁ Λουβέν εἶδε τὸ πλῆθος συναθροισμένον καὶ ἐπτοημένος ἐπλησίασε μετὰ δειλίας.

Ὁ Λαυρέντιος, ἀσφαλῶς κρατούμενος, διεμαρτύρετο διὰ τὴν ἀθώότητά του, κραυγάζων ὅτι ἦτο θύμα πλάνης· τὸ πλῆθος ἤρξατο ψιθυρίζον, ἀλλ' αἱ λέξεις κλέπτει καὶ φορεῖς, ἃς προέφερον οἱ κλητῆρες, ἠνάγκασαν τοὺς περιέργους ν' ἀπομακρυνθῶσιν. Εἰσῆγαγον εἶτα τὸν Λαυρέντιον ἐν τινὶ ἀμαζῇ διὰ τῆς βίας.

— Εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας! ἀνέκραξεν εἰς τῶν κλητῆρων τῷ ἀμαζηλάτῃ.

Μόλις ἡ ἀμαξα εἶχεν ἐκκινήσει, ὅτε εἰς τῶν κλητῆρων, ὅστις ἦτο αὐτὸς ὁ Τορέν, ἔκυψε μειδιῶν πρὸς τὸν Λαυρέντιον καὶ εἶπεν αὐτῷ:

— Σὰς συγχαίρω, κύριε Ἀλβισιέ, μὲ πολλὴν φυσικότητα καὶ χάριν προσεποιήθητε ὅτι συλλαμβάνεσθε.

— Ἐχω πείραν τοῦ πράγματος, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Καὶ ὁ Λουβέν; ἠρώτησεν· τί ἀπέγεινεν;

— Ὁ κύριος Μοῦλ θὰ φροντίσῃ δι' αὐτόν· θὰ συνελήφθῃ ἤδη καὶ αὐτός.

Καὶ ὄντως, ὁ Λουβέν, φοβούμενος δι' ἐαυτόν, ἠτοιμάζετο νὰ φύγῃ, ὅτε ἠσθάνθη χεῖρα τιθεμένην ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

Ἐστράφη ζωηρῶς.

— Κύριε Μοῦλ! ἀνέκραξεν ἐκπληκτος.

— Ναί, εἰμαι ἐγώ, εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητής. Αἱ! τί λέγεις; δὲν σε εἶδα πρὸ πολλοῦ, ἀγαπητὲ Λουβέν.

Ὁ Λουβέν εἶχεν ἤδη ἐπαναλάβει τὴν ψυχραιμίαν του.

— Εἶνε ἀληθές, εἶπεν· ἐσκόπευα ὅμως αὐριο νὰ περάσω ἀπὸ τὴν ἀστυνομία.

— Ἀληθῶς!... Λοιπὸν δὲν θὰ δυσαρεστηθῇς νὰ ἔλθῃς ἀπόψε μαζί μου;

Ταῦτα λέγων ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητής ἔθηκεν ἡρέμα τὸν βραχίονά του ὑπὸ τὸν τοῦ Λουβέν.

— Ὅπως θέλετε, ἀπήντησεν οὗτος.

Ὁ Μοῦλ ἐκάλεσεν ἀμαξαν καὶ εἶπε τῷ Λουβέν ν' ἀνέλθῃ πρῶτος ἐν αὐτῇ.

— "Επειτα από σάς, κύριε Μούλ, εἶπεν ὁ Λουβέν υποκλίνων.

— "Οχι, ἀγαπητὲ Λουβέν, ἀπήντησεν ὁ Μούλ, σὲ ξενίζω καὶ γνωρίζω τὸ κατ'ἥκον μου.

"Αμα τὸ ὄχημα ἐξεκίνησεν :

— Θέλετε, εἶπεν ὁ Λουβέν, νὰ σὰς δώσω τὴν γνώμη μου δι' αὐτὰ ποῦ συνέβησαν ;

— Λέγε, ἀγαπητὲ Λουβέν, θὰ μὲ εὐχαριστήσης.

— Λοιπὸν, κύριε Μούλ, ἐκάματε μίαν μεγάλην ἀνοησίαν.

— Μπᾶ ! Πῶς ;

— Οἱ κλητῆρές σας ἔπιασαν τὸ Σίμωνα ;

— Ναί.

— "Εχετε λοιπὸν τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἐγκλήματος ποῦ ἔκαμε ;

— "Εγώ ; ὄχι. "Εκτελῶ ἀπλῶς διαταγὴν τοῦ ἀνακριτοῦ.

— Λοιπὸν ὁ ἀνακριτὴς ἔκαμε τὴν ἀνοησίαν μὲ συγχωρᾶτε... Καὶ διατί αὐτὴ ἡ διαταγή ;

— Διότι... δὲν γνωρίζω...

— Νὰ σὰς τὸ 'πῶ ἐγώ' διὰ μία μικροδουλειά, μία μικροδουλειά, διὰ τὴν ὁποίαν τὸν κατήγγειλαν.

— Πιθκόν ; ἀλλὰ ποῦ ἔγκειται ἡ ἀνοησία ;

— Νὰ : διὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴ δὲν ἔχετε ἀποδείξεις καὶ δὲν θὰ 'βρῆτε.

— Διατί δὲν θὰ εὕρωμεν ;

— "Ρωτήσατέ τον' ἐγὼ δὲν ἠμπορῶ νὰ σὰς εἰπῶ περισσότερα.

— "Εστὼ ! εἶπεν ὁ Μούλ, τότε λοιπὸν θ' ἀπολυθῇ ὁ Σίμων : τί κακὸν δύναται νὰ προκύψῃ ἐκ τούτου ;

— "Α ! ἰδοὺ τί κακὸν γίνεται, εἶπεν ὁ Λουβέν, μοῦ χαλάτε ὅλα μου τὰ σχέδια !... "Εγὼ θὰ σὰς ἐπαράδιδά τον Σίμωνα δεμένον χεῖρας καὶ ποδάρια : τὰ εἶχα ὅλα ἐτοιμα...

— Χωρὶς νὰ μοὶ εἴπησ τίποτε ;

— "Εσκόπευα νὰ ἔλθω αὐριο νὰ σὰς εὕρω εἰς τὴν διεύθυνσιν...

— "Αληθῶς... Λοιπὸν ποῖα ἦσαν τὰ σχέδιά σου ;

"Η φαντασία τοῦ Λουβέν ἦτο πάντοτε γόνιμος. "Ηρξάτο λοιπὸν διηγοῦμενος οὐχὶ τὰς κατὰ τοῦ μεγάρου Σουσα προετοιμασίας του, ἀλλ' ὅπως φανταστικὴν ἐπιχείρησιν, οὕτω διατεταγμένην, ὥστε νὰ εὕρεθῇ ὁ Σίμων ἔνοχος.

"Ο Μούλ ἠκροῦτο τῆς ἀρηγήσεως ταύτης μετὰ πολλῆς προσοχῆς.

— Ναί ! εἶπεν, ἀμα ὁ Λουβέν ἐτελείωσε τὴν διήγησιν, ἡ ιδέα αὕτη εἶνε ἀξιόλογος καὶ σὲ συγχάριω...

— "Αληθῆα ; εἶπεν ὁ Λουβέν.

— Μόνον, ἐξηκολούθησεν ὁ Μούλ, ἔχεις ἀδικον ν' ἀπελπίζεσαι : ἡ ἐργασία σου δὲν ἐχάθη. "Αν ὡς ὑποθέτεις, καὶ πιστεύω, ὁ Σίμων ἀπολυθῇ ἐλλείψει ἀποδείξεων, δύνασαι ἐκ νέου νὰ τῷ στήσης τὴν παγίδα καὶ θὰ ἐπιτύχῃς...

— "Ω ! φοβοῦμαι πῶς ὄχι, εἶπε στενάζων ὁ Λουβέν. Δὲν 'ξεύρετε πόσον εἶνε φοβιτσιάρης... Ναι ! στοιχηματίζω πῶς

θαρρεῖ ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία ποῦ τὸν τσάκωσαν.

— "Οχι, εἶσαι ὑπερβολικὸς, εἶπεν ὁ Μούλ : σὲ διαβεβαίω ὅτι δὲν ἔχει τοιαύτην ιδέαν.

Οὕτω συνομιλοῦντες ἀφίκοντο εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας.

— Λοιπὸν ! εἶπεν ὁ Λουβέν κατερχόμενος τῆς ἀμάξης, δὲν ἤξεύρω τί μὲ θέλετε ἐδῶ : σὰς εἶπα ὅ,τι εἶχα νὰ σὰς 'πῶ.

— Ναι, εἶπεν ὁ Μούλ, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ.

— Πῶς !

— "Εχω διαταγὴν νὰ συλλάβω καὶ σέ.

— "Α ! ... καὶ διατί ;

Δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς : ὑποθέτω ὅμως ὅτι πρόκειται διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁδοῦ Σαῖν-Ζιλ.

— "Ακόμη ! Εἶπεν ὁ Λουβέν : τί τὰ θέλουν τώρα αὐτὰ ; Θὰ 'πῶ πάλιν εἰς τὸν ἀνακριτὴ ὅ,τι τοῦ εἶπα δέκα φορὰς : « "Ητουν παγὶς διὰ τὸν Φραγκίσκον Οὐσδάλ. »

— Βεβαίως. "Εν τούτοις, ἐπειδὴ ὁ Φραγκίσκος συνελήφθη...

— "Α ! ... ὁ Φραγκίσκος συνελήφθη ;

— Ναι... Βλέπεις λοιπὸν ὅτι χρειάζεται πάλιν ἡ ὁμολογία σου : εἶνε φυσικόν.

— "Αλήθεια... εἶνε φυσικόν, ἐπανέλαβεν ὁ Λουβέν μηχανικῶς καὶ ἀφηρημένως.

"Η εἰδησις τῆς συλλήψεως τοῦ Φραγκίσκου ἔκαμεν αὐτὸν ν' ἀνησυχήσῃ.

Μετ'ὀλίγον, ἀφοῦ ἐνέκλεισαν αὐτὸν ἐν τῇ εἰρκτῇ, ἠννόησεν ὅτι ὁ Μούλ προσεποιεῖτο καὶ ὅτι ἡ θέσις του ἐπεβαρύνθη πολὺ.

"Ητο σχεδὸν μεσονύκτιον : ὁ Μούλ, ὁστις οὐδεμίαν πλέον ἐν τῇ διεύθυνσιν εἶχεν ὑπηρεσίαν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν του, ἐνθα ἀνέμενον αὐτὸν ὁ Λαυρέντιος μετὰ τοῦ Τορέν.

Συνεχάρη τὸν Λαυρέντιον διὰ τὴν εὐφροίναν καὶ τὴν ἐτοιμότητα ἣν ἔδειξεν.

— "Ηδῃ, προσέθηκε, καὶ ἂν μὴ λάβωμεν ἄλλας ἀποδείξεις, αἱ ὁμολογίαι τοῦ Λουβέν ἀρκοῦσι.

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος : ἐλπίζω ὅμως ὅτι δὲν θὰ ἀρκεσθῆτε : εἰς τοῦτο μόνον.

— "Οχι, βεβαίως ! Θὰ ἴδωμεν ἤδη ὁποῖον τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἀνακρίσεων τοῦ Λουβέν καὶ τοῦ Φραγκίσκου. Περί τούτου θὰ φροντίσω ἐγώ. Αὐριο τὴν πρωῒαν θὰ ἴδω τὸν Φραγκίσκον εἰς τὴν εἰρκτὴν του.

— Καὶ ἐγὼ τί θὰ πράξω κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ; ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος.

— Τίποτε : θὰ ἀναπαυθῆτε.

— "Αλλὰ δὲν μοὶ ὑπεσχέθητε τοῦτο.

— "Ω ! ἐστὲ ἡσυχος : δὲν σὰς ἀπολύω ὀριστικῶς : θὰ σὰς καλέσω πάλιν ἐν καιρῷ τῷ δέοντι... καὶ πολὺ ταχέως.

— Θὰ μὲ θέσετε πάλιν ἴσως ἐν συνόδῳ τοῦ Λουβέν ;

— Ναι, εἶνε πιθανόν.

— Πάντοτε ὁ Λουβέν ! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος στενοχωρηθεὶς. Καὶ εἰς πάντα ταῦτα δὲν βλέπω τὸν Δακκολάρ, τὸν φονέα τῆς μητρὸς μου...

— Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ἀσχολοῦμεθα.

— Ποῦ εἶνε λοιπὸν αὐτὸς ὁ ἄθλιος ;

— "Ο Λουβέν, μετὰ τινὰς ἡμέρας, θὰ σὰς δώσῃ τὴν διεύθυνσιν του, χωρὶς νὰ τὴν ζητήσετε.

ΚΒ'

Τὴν ἐπιούσαν, πράγματι, ὁ Μούλ μετέβη εἰς τὴν εἰρκτὴν, ἐν ἣ εἶχεν ἐγκλεισθῇ ὁ Φραγκίσκος Οὐσδάλ. Συνωδεύετο ὑπὸ τινος κλητῆρός του, τοῦ Πυροκάρδου, πρὸς ὃν, ἀμα ἠνεώχθη ἡ θύρα, προσεποιήθη ὅτι ὠμίλει ἐπιπληκτικῶς.

— Ναι, σὺ καὶ ὁ Λουβέν, καλὰ τὰ καταφέρατε πρὸ τινος καιροῦ, εἶπεν ἂν τοῦτο ἐξακολουθήσῃ θὰ σὰς διορθώσω καὶ τοὺς δύο.

— Καὶ ὅμως... παρετήρησε δειλῶς ὁ Πυρόκαρδος.

— Σιώπα. Δὲν ἐκάματε τίποτε, ἀπολύτως τίποτε. Ποῦ εἶνε λοιπὸν αὐτὸς ὁ ἡλίθιος ;

"Ο ἡλίθιος, δηλαδὴ ὁ Φραγκίσκος Οὐσδάλ, ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν : τὸ ὄνομα τοῦ Λουβέν καὶ αἱ ἐπισκέψεις αὐταὶ τὸν ἔκαμαν ν' ἀνασκιρτήσῃ. Τὴν κίνησιν ταύτην παρετήρησεν ὁ Μούλ.

— "Α ! ἰδοὺ αὐτὸς, εἶπεν ὁ ἐπιθεωρητὴς ὡς εἰ τότε μόνον ἐβλεπεν αὐτόν. "Ελα λοιπὸν ἐδῶ, παμπόνηρε, νὰ ξαναγνωρισθῶμεν, διότι ἐγνωρίστημεν ἄλλοτε, ἂν δὲν ἀπατώμαι. Δὲν ἦσο, νομίζω, πέρυσιν ὑπηρετῆς τοῦ Λαυρεντίου Δαλισέ ;...

"Ελαβε τὸν Φραγκίσκον ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ ἔφερεν αὐτὸν πλησίον τοῦ μικροῦ παραθύρου.

— Ναι, σὺ εἶσαι, εἶπεν. "Αλλὰ πῶς εὐρίσκεσαι ἐδῶ φυλακισμένος ; Φύγε σὺ, ἀνέκραξεν ὁ Μούλ στρεφόμενος πρὸς τὸν Πυρόκαρδον μετ' ὀργῆς.

"Ο Πυρόκαρδος ὑπακούων ἐξῆλθεν ἀμέσως.

— Οἱ μασκαράδες ! ὑπέλαβεν ὁ Μούλ καθεζόμενος ἐπὶ τῆς μόνης ἑδρας, ἥτις ὑπῆρχεν ἐν τῇ εἰρκτῇ. "Ας ἡσυχάσουν ὅμως : αὐτὴς καὶ ὁ Λουβέν θὰ ἴδουν...

Εἶτα, στρεφόμενος πρὸς τὸν Φραγκίσκον, εἶπεν αὐτῷ :

— "Ας ἴδωμεν ! καὶ σὺ, ἀθῶέ μου, πῶς εὐρίσκεσαι ἐδῶ ; ἐγὼ ἄλλον ἡλπιζα νὰ εὕρω.

"Ο Φραγκίσκος κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν ἀπήντησεν.

"Ο Μούλ ἀνεκάγχασεν.

— "Ω ! τὸν ἡλίθιον ! προσέχει καὶ δυσπιστεῖ !... Νομίζεις ὅτι ἦλθα νὰ σὲ κάμω νὰ ὁμιλήσῃς ; Δὲν ἀξίζει ἀληθῶς τὸν κόπον ! ἡσύχασε, φίλε μου. "Η ὑπόθεσίς σου εἶνε σαφής. Θέλεις νὰ σοὶ εἰπῶ τί συμβαίνει μὲ σέ ;... τὸ παρόν, τὸ παρελθόν, τὸ μέλλον ! Εὐκολώτατον.

« "Ακουσε : ὅτε ἦσο εἰς τοῦ Λαυρεντίου Δαλισιέ, εἶχες σχέσεις τινὰς μετὰ τοῦ Λουβέν... μὴ τὸ ἀρνήθῃς ! Τὸ ἤξεύρω. Αἱ σχέσεις σας αὐταί, διακοπεῖσαι ἐπ' ὀλίγον ἐκ τοῦ φόνου τῆς κυρίας Δαλισιέ, ἐπανελήφθησαν θερμότεραι περὶ τὰ τέλη Δεκεμβρίου... "Ως βλέπεις, γνωρίζω ἀκριβῶς τὰ πάντα. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἦσο ἀνευ πόρων καὶ ἐστενοχωρεῖσθαι φρικῶδως. Τότε ὁ Λουβέν, ὁ ὁποῖος σὲ εἶχεν ὑπ'

ᾧφει του, σὲ εἰσήγαγεν ὡς ὑπηρετήν εἰς τὸ καφενεῖον τῆς ὁδοῦ τῆς Ἐνώσεως. Ἐκεῖ ἀπέκτησες γνωριμίας καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπέκτησες ζωρότητα. Τοῦτο ἤθελεν ὁ Λουβέν. Πρὸ ἑξ μηνῶν, εἰργάσθης μαζὺ μὲ αὐτὸν καὶ μὲ ἄλλους, καποτε μόνος, εἰς μικρὰς τινὰς ὑποθέσεις. Ἄς τὰ λησμονήσωμεν αὐτά. Πρὸς τί νὰ ἀσχολώμεθα διὰ τοιαῦτα μικρὰ πράγματα; Ἄλλως τε, συνελήφθης ἐπ' αὐτοφώρῳ κλέπτων εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ Σαῖν-Ζιλ· ἡ τιμωρία σου θὰ εἴναι μεγάλη· τὸ ἡξεύρεις.

Ὁ Φραγκίσκος ἐστέναξε καὶ δὲν ἀπήντησεν.

— Ἐγὼ ἤθελα, ἐξηκολούθησεν ὁ Μούλ, ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὴν ἀτιμον αὐτὴν σπεῖραν τοῦ Λουβέν καὶ τῶν χαμερπῶν, οἵτινες ἔχρυσι πανταχοῦ μίαν χεῖρα καὶ ἕνα πόδα. Προγευματίζουσιν εἰς τὴν ἀστυνομίαν, μοὶ ὑπόσχονται ἕνα φονέα, καί, σύμφωνοι μὲ αὐτόν, μοὶ πέμπουσιν ἕνα μικροκλέπτην ὡς σέ...

Αἱ λέξεις σύμφωνοι μὲ αὐτὸν ἐπροξένησαν φρικίαν ἐν τῷ Φραγκίσκῳ· συνήλθεν ὅμως ταχέως καὶ ἐψιθύρισε μετὰ μειδιάματος δυσπιστίας:

— Σύμφωνοι μὲ αὐτόν!... Ὁ κύριος Δακολάρ!... ποτέ!

Ὁ Μούλ προσεποιοῖτο ὅτι οὐδὲν εἶδεν οὐδὲ ἤκουσε καὶ ἐξηκολούθησεν:

— Καίρὸς εἶναι νὰ παύσωσι τὰ τοιαῦτα καὶ νὰ ἀντικατασταθῶσιν αὐτοὶ οἱ πανοῦργοι. Ἐσκέφθην σέ... Διὰ τί ὄχι; Σὺ διέπραξες μικρὰ πταίσματα... δὲν εἶσαι φονεὺς, καθ' ὅσον γνωρίζω... Ἡ ὑπόθεσις τῆς ὁδοῦ Σαῖν-Ζιλ εἶναι κάπως σοβαρά, ἀλλὰ προεκλήθης...

— Ὡ! ναί, τώρα τὸ ἐννοῶ, ἐψιθύρισεν ὑποκώφως ὁ Φραγκίσκος.

— Ἀ! ἀρχίζεις νὰ τὸ πιστεύης; καλὸν καὶ τοῦτο... Ἐν τούτοις πρὸ ἑξ λεπτῶν, καθ' ὃ εἶμαι μαζὺ σου, ἐννοῶ ὅτι καλλίτερον νὰ ὑπηρετῶμαι ἀπὸ τοὺς ἀχρεῖους αὐτοὺς ἢ ἀπὸ ἐντίμους ἡλιθίους. Βεβαίως θὰ κρατήσω τὸν Λουβέν... λυπηρὸν τοῦτο, ἀλλὰ δὲν εἶσαι ἱκανὸς νὰ τὸν ἀντικαταστήσης. Ἄς μὴ ὁμιλῶμεν πλέον περὶ τούτου.

Ἡγέρθη ὡς διὰ ν' ἀπέλθῃ, ἀλλ' ὁ Φραγκίσκος ἔστη ἀποτόμως ἐνώπιον αὐτοῦ.

— Ὁ Λουβέν! ἀνέκραξεν, ὦ! τὸν ἀθλιον... Κύριε Μούλ, σὲ παρακαλῶ, ἀφήσατέ με νὰ ἐκδικηθῶ καὶ ἔπειτα... καμετέ με ὅ,τι θέλετε.

Ὁ Μούλ ἐμειδίασε καταφρονητικῶς.

— Παιδί μου, εἶπεν, ἄνθρωπος ἔχων νοῦν καὶ καρδίαν δὲν λέγει θὰ ἐκδικηθῶ καὶ δὲν ζητεῖ οὐδὲ συμβουλὴν οὐδὲ ἄδειαν. Κάμνει ἀπλῶς τὸ ἔργον του καὶ οὐδὲν πλέον.

— Ὡ! ἀνέκραξεν ὁ Φραγκίσκος, δὲν μοὺ λείπουν τὰ μέσα!... καὶ θὰ τὸ εἶχα κάμει, ἐάν...

— Ἐάν;...

— Τί σημαίνει! ὑπέλαβεν ὁ Φραγκίσκος. Ἄς μὴ ὁμιλῶμεν πλέον... εἶναι ἀδύνατον.

Ὁ Μούλ ἐμειδία πάντοτε πονήρως. Ἐ-

κάθησε πάλιν, καὶ ἀτενίζων τὸν φυλακισμένον διὰ διαπεραστικοῦ καὶ εἰρωνικοῦ βλέμματος:

— Κακόμοιρε, εἶπε, μόνος προέφερες τὴν καταδίκην σου. Διὰ σέ βεβαίως εἶναι ἀδύνατον. Ἡ ἀποσιώπησις αὕτη δεικνύει καλὴν φύσιν καὶ σέ τιμᾷ, δεικνύει ὅμως καὶ πολλὴν ἀβελτηρίαν, καὶ εἶναι ἀδύνατον ἄνθρωπος ὡς σὺ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου...

Ὁ Φραγκίσκος ἦν εἰς ἄκρον τεταραγμένος.

— Ἰδοῦ! ἐξηκολούθησεν ὁ Μούλ, θέλω νὰ ἐξηγήσω τὴν παρασιώπησίν σου καὶ νὰ συμπληρώσω τὴν σκέψιν σου. Ἄκουσον: Ἐχεις τὸ μυστικὸν ἐγκλήματός, τελεσθέντος ὑπὸ τοῦ Λουβέν, καὶ δύνασαι μὲ μίαν λέξιν σου νὰ τὸν καταστρέψῃς. Ὡ! πόσον θὰ ἦτο καλὸν νὰ ἔλεγες αὐτὸ τὸ μυστικόν!... Ναί, ἀλλ' ὁ Λουβέν ἔχει συνένοχον καὶ διὰ τοῦ αὐτοῦ κτυπήματος θὰ κατέστρεφες καὶ τὸν ἄλλον... Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ γείνῃ... Σιωπὴ λοιπόν... Λυπηρὸν εἶναι, ἀλλ' οὕτω πρέπει νὰ γείνῃ. Λέγω τὴν ἀλήθειαν; Λέγε.

Ὁ Φραγκίσκος κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ναί, ἰδοῦ τί σοῦ κρατεῖ τὴν γλῶσσαν, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητής. Ἦδη, ἰδοῦ τὸ κωμικόν τοῦ πράγματος· αὐτὸς ὁ ἄλλος, ὁ συνένοχος τοῦ Λουβέν, τὸν ὅποιον δὲν λέγεις διὰ νὰ μὴ τὸν βλάψῃς... μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶναι χαριέστατον!...

— Λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Φραγκίσκος.

— Λοιπόν, ἀγαπητέ, αὐτὸς ὁ ἴδιος σέ ὑπέδειξεν εἰς τὸν Λουβέν, καὶ σέ ἔφερεν εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν.

— Δὲν εἶναι ἀληθές! ἀνέκραξεν ὁ Φραγκίσκος ἐντόνως.

— Εἶναι ἀληθές, ὑπέλαβεν ὁ Μούλ, καὶ τὸ ἀποδεικνύω. Πρῶτον, θέλεις νὰ σοὶ εἰπῶ τὸ ὄνομά του; Ὀνομάζεται Δακολάρ ἢ κύριος Δακολάρ, ὡς τὸν ὀνομάζεις μετὰ σεβασμοῦ. Δὲν ἀπατώμαι, αἱ;

— Λέγετε, λέγετε, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος δι' ὑποκόφου φωνῆς.

— Καλῶς. Ἦδη ἄκουσε καὶ τοῦτο. Πρὸ τριῶν ἐβδομάδων, μανθάνω ὅτι ὁ Δακολάρ εἶναι εἰς Παρίσιους. Ἀμέσως θέτω τοὺς κλητῆράς μου ἐπὶ τὰ ἴχνη του· τὸν παρακολουθοῦσι πανταχοῦ· ἀπαξ εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίου Νικολάου, ἐνθα ἐκρύπτετο ὑπὸ τὸ ὄνομα κύριος Φορμινύ· δις ἢ τρίς εἰς Βιλέττην ἢ εἰς Μικρὸν Σαρόν. Ἦδυνάμην νὰ τὸν συλλάβω, ἀλλὰ πρὸς τί!... Ἐσκέφθην ὅτι ὁ Δακολάρ ἤξιζε νὰ συλληφθῇ ἐπ' αὐτοφώρῳ. Διὰ τοῦτο συνενοήθη μετὰ τοῦ Λουβέν, ὁ ὅποιος ἠτοίμασε τὴν παγίδαν τῆς ὁδοῦ Σαῖν-Ζιλ...

Ὁ Φραγκίσκος ἐστέναξε βαθέως.

— Ἀλλὰ, ἐξηκολούθησεν ὁ Μούλ, δὲν ἀρκεῖ νὰ ἔχωμεν τὸ κλωβίον, πρέπει νὰ ἔχωμεν καὶ τὸ πτηνόν, ὁ Λουβέν μοὶ λέγει: «Ἀφετέ με νὰ κάμω ὅ,τι θέλω, ἀναλαμβάνω νὰ σὲ τὸν παραδώσω». Ἐγὼ εἶχα τὴν ἀπλότητα νὰ τὸν πιστεύσω. Μεταβαίνει μίαν ἐσπέραν ἐν Μικρὸν Σαρόν καὶ εἰσέρχεται, περὶ τὴν δεκάτην ὥ-

ραν, εἰς τὸ καπηλεῖον τῆς Ἐνώσεως ἐνθα ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ συνήντα τὸν Δακολάρ... Δὲν ἔχει οὕτω; Λέγε.

Ὁ Φραγκίσκος ἐσιώπα.

— Ναί, οὕτως ἔχει, ἐξηκολούθησεν ὁ Μούλ, τὸ ἡξεύρεις καλῶς, διότι ἦσο ἐκεῖ, κατὰ δυστυχίαν σου. Ὁ Δακολάρ ἦτο ἐπίσης. Ἦδη, ἀνοίξε τ' αὐτιά σου καλά. Ὁ Λουβέν εἰσέρχεται, παρατηρεῖ καὶ τέλος πλησιάζει τὸν Δακολάρ. Τί νομίζεις ὅτι θὰ τῷ εἴπῃ;... ὅτι ἔχει ἐτοιμὴν ἐπιχείρησιν διὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην καὶ ὅτι τῷ χρειάζεται σύντροφος, ὅτι ἡ ἐπιχείρησις εἶναι ἀξιόλογος καὶ ὅλως ἀκίνδυνος... Νομίζεις ὅτι αὐτὰ τῷ εἶπε;

— Ναί.

— Λοιπὸν ἀπατάσαι. Τῷ εἶπεν: «Ὑπεσχέθην νὰ σέ παραδώσω εἰς τὴν ἀστυνομίαν· ἐτοίμασα τὴν παγίδα, ἀλλ' ἐννοεῖς ὅτι δὲν θέλω νὰ σέ βλάψω. Πρέπει ὅμως νὰ εὐρωμεν ἐν θύμῃ· ὑπόδειξέ μου σὺ κανέν.» Τότε ὁ Δακολάρ στραφεὶς παρετήρησε περὶ αὐτόν, σὲ εἶδε εἰς μίαν γωνίαν καὶ εἶπεν εἰς τὸν Λουβέν: «βλέπεις αὐτὸν τὸν βλάκα, λάβε τον...» Δὲν ἤμην ἐκεῖ, εἶπεν ὁ Μούλ καταλήγων, ἀλλὰ γνωρίζω κάλλιστα ὅτι οὕτω συνέβη.

— Ναί, οὕτω συνέβη! ἀνέκραξεν ὁ Φραγκίσκος· ναί! μοὶ φαίνεται ὅτι τοὺς βλέπω ἀκόμη συνομιλοῦντας, αὐτὸν καὶ τὸν Δακολάρ. Ναί! οὕτω συνέβη. Ἀληθῶς, εἶμαι βλάξ. Ἀλλὰ ἡσυχάσατε, θὰ δώσω καὶ ἐγὼ κατὶ εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Καθεὶς μὲ τὴν σειράν του. Ἀκούσατε, κύριε Μούλ.

— Σιώπα! εἶπεν ὁ Μούλ αὐστηρῶς.

— Νὰ σιωπήσω;... Καθόλου· θὰ ὁμιλήσω, θὰ ἐκδικηθῶ.

— Εἶσαι ὀργισμένος καὶ δὲν ἡξεύρεις πλέον τί λέγεις. Παραφέρεσαι.

— Ὅχι... Ἰδέτε με. εἶμαι ἡσυχος.

— Ἀλλὰ σοὶ λέγω, δὲν θέλω. Δὲν ἔχω καιρὸν νὰ χάνω.

— Ἀκούσατέ με μίαν στιγμὴν...

— Σοὶ ἐπαναλαμβάνω, ὄχι! Λυποῦμαι ὅτι εἶπα αὐτὰς τὰς λεπτομερείας... δὲν θέλω νὰ ψευσθῇς ἢ νὰ συκοφαντήσης...

— Ἐγὼ νὰ ψευσθῶ, νὰ συκοφαντήσω! Ἀ! δὲν ἔχω ἀνάγκην...

— Σοὶ εἶπα, ὅτι δὲν θέλω νὰ μάθω τίποτε, ὑπέλαβεν ὁ Μούλ. Εἰπέ τα εἰς τὸν ἀνακριτὴν βραδύτερον.

— Κύριε Μούλ, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, εἶμαι ἡσυχος... ἰδοῦ· ἐξετάσατε τὸν σφυγμὸν μου... Ναί, εἶμαι ἡσυχος ὡς ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος γνωρίζει ὅτι εἶναι χαμένος, ἀλλ' ὁ ὅποιος γνωρίζει ἐπίσης ὅτι θὰ ἐκδικηθῇ.

— Ἐχει καλῶς, εἶπεν ὁ Μούλ, ἀλλὰ χρειάζεται καὶ ὀλίγη φρόνησις. Τὸ σύστημά μου, ὡς βλέπεις, δὲν εἶναι ν' ἀποσπᾶσθαι ἀπὸ σέ τὸ μυστικόν σου. Σκέφθητι καλῶς καὶ κατόπιν εἰπέ ὅ,τι θέλεις εὐσυνειδήτως. Ἦδη, προέφερες μίαν λέξιν, ἡ ὁποία μοὶ ἐπροξένησε θλίψιν, εἶπες ὅτι εἶσαι χαμένος...

— Ὡ! ναί, κύριε Μούλ... δὲν ἀπατώμαι.

— Βεβαίως ἡ θέσις σου εἶναι σοβαρά.

‘Αλλ’ ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ ριζικὸν μέσον, δυνάτον οὐχ’ ἦτοον νὰ ἐλαφρυνθῇς. Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς διαγωγῆς σου ...

— “Α! θὰ μείνετε εὐχαριστημένοι ἀπὸ ἐμέ, σὰς τὸ ὀρκίζομαι. Θὰ ὑπακούω, θὰ εἶμαι ἀφοσιωμένος ...

— “Α, ναι! ἀλλ’ ὡς σοὶ ἔλεγα πρὸ ὀλίγου, αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ· ἔχεις κακὸν προηγούμενον ... Τέλος, θὰ ἴδωμεν.

Ὁ Μοῦλ ἀρῆκε τὸν Φραγκίσκον νὰ σκεφθῇ. Ἐξῆλθε τῆς φυλακῆς καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνακριτοῦ, τοῦ κυρίου Θουριέ, ὅστις τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ἣ τὴν πρῶταν τῆς ἐπιούσης τὸ βραδύτερον, θὰ ἀνέκρινε τὸν Λουβὲν καὶ τὸν Φραγκίσκον.

Συνεννοήθη ταχέως μετ’ αὐτοῦ πρὸς καλλιτέραν διεξαγωγὴν τῆς ἀνακρίσεως καὶ ἀπῆλθεν.

[Ἐπειτα συνέχεια]

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΑΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

Ἡσθάνετο τὴν σταθερὰν πεποίθησιν τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ ἔβλεπε καλῶς ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀγωνισθῇ κατ’ αὐτῆς. Ἀλλως τε, ἐπρόκειτο περὶ λεπτῆς ὑποθέσεως.

— Σὰς ἀφίνω, κύριε Περνελέν, εὐχαριστῶν ὑμᾶς διὰ τὴν φιλόφρονα ὑποχρέωσίν σας. Πιθανὸν νὰ σὰς ζητήσω μίαν χάριν: νὰ ἴδω δηλαδὴ τὸν Μάξιμον καὶ νὰ ὀδηγήσω παρ’ αὐτῶ ἐν ἡ δύο πρόσωπα.

— Θὰ τὸ θεωρῶ εὐχαρίστησίν μου, ἀπῆλθεν ὁ δικαστής, νὰ σὰς προσφέρω οἰανδήποτε ἐκδούλευσιν ἐπιθυμεῖτε.

Οἱ δύο ἄνδρες ἀπεχωρίσθησαν.

Ρίπτων τελευταῖον βλέμμα ὁ κύριος Δουσατέλ ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου, ἔτι περισσότερον βεθυημένου ἐν τῇ ὁμίλῃ, ἐπροχώρησε ψιθυρίζων:

— Τὸ πᾶν ἐχάθη· ἡ μήτηρ τοῦ αὐτῆ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ τὸν σώσῃ.

Ὁ ἱατρός περιλῦπος ἐπανέκαμψεν εἰς τὴν οἰκίαν του· οὐδ’ ἐτόλμησε τὴν ἐσπερὰν ἐκείνην νὰ μεταβῇ εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Παυέν. Εἶχεν ἀνάγκη νὰ σκεφθῇ ἐπὶ μακρὸν ἐπὶ τῆς νέας ταύτης τῶν πραγμάτων καταστάσεως.

Ἡ ἐσπερά ἐκείνη ὑπῆρξε θλιβερά διὰ τοὺς ἐντῶμεγάρφ τοῦ κόμητος, ἀνυπομόνως δὲ ἀνέμενον τὸν ἱατρὸν Δουσατέλ, ὅστις ὅμως δὲν ἤρχετο. Ὁ κύριος δὲ Λομπρέ καὶ ἡ ἐγγονή του, καθήμενοι εἰς τὴν γωνίαν τῆς ἐστίας, συνωμίζουν ἐπὶ μακρόν. Ἐφ’ ὅσῳ παρήρχετο ὁ καιρός, ἡ ἐλπίς των, ἀσθενῆς ἤδη κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς συνδιαλέξεώς των, ἔβαινε ἀποσθεννυμένη.

— Ἡ κυρία Μαριὼν δὲν ἐπέστρεψεν ἀκόμη; εἶπεν ὁ κύριος δὲ Λομπρέ.

— Ὅχι, δὲν γνωρίζω ἀληθῶς τίνι τρόπῳ ἐνεργεῖ κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτήν, διότι βεβαίως θὰ ἐνεργῇ ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ της.

— Ὁ ἱατρός δὲν ἔρχεται· ἀναμφιβόλως αἱ εἰδήσεις, τὰς ὁποίας ἔχει νὰ μᾶς φέρῃ, θὰ ἦναι δυσάρεστοι. Φοβοῦμαι πολὺ, μήπως ἡ κυρία Μαριὼν θὰ εἶνε ἡ τελευταία μας βοήθεια, ἀσθενεστάτη ἴσως, φεῦ!

Τὸ ἐκκρεμὲς τῆς αἰθούσης ἐσήμανε τὴν δεκάτην· ὁ πάππος τῆς νεάνιδος ἀνεσκίρτησε καὶ ἠγέρθη.

— Πήγαινε, παιδί μου, εἶπεν ἀποθέτων φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς Ἀλίκης, εἰς τὸ δωμάτιόν σου· ὁ ἱατρός δὲν θὰ ἔλθῃ ἀπόψε.

— Ἐχεις δίκαιον, παπποῦ, δὲν θὰ ἐπέτυχεν! καὶ ἡ κυρία Μαριὼν ἀκόμη δὲν ἐπέστρεψε! Καλὴν νύκτα, παπποῦ.

Ὀλίγον ἐκοιμήθησαν τὴν νύκτα ἐκείνην οἱ ἐν τῷ μεγάρῳ· ἡ ἰδία σκέψις ἐτάρασσε τὸ πνεῦμα τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ καὶ τῆς ἐγγονῆς του. Καὶ αὐτὴ ἡ γηραιὰ θεία συνεμερίζετο τὴν γενικὴν ἀνησυχίαν.

Τὴν ἐπομένην πρῶταν, ἡ Ἀλίκη ἠγέρθη ὅλως ἀνήσυχος, φρίσσουσα, καὶ ταχέως ἐνεδύθη. Ἐσπευδε νὰ δράμῃ εἰς Μπατινιόλ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ τοῦτο πρὸ τῆς ἐλευσεως τοῦ ἱατροῦ.

Ἡ πρῶτα διέρρευσε, χωρὶς οὗτος νὰ φανῇ.

Ἡ Ἀλίκη ἐσκέφθη ὅτι ὁ ἱατρός θὰ ἤρχετο μετὰ τὸ γεῦμα· συνήντησεν εἰς τὴν τράπεζαν τὸν πάππον της, ὅστις ἀνέμενε τὸν ἱατρὸν πρὸ ὀλίγων στιγμῶν.

Τὸ γεῦμα ὑπῆρξε σιωπηλόν, μικρὸν διαρκέσαν.

Ἡ νεῆνις, ἐγκαταλείψασα τὸν πάππον της ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ἐστιατορίου, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της· μόλις δ’ εἰσῆλθεν, ἡ Μαρία τῇ ἔφερε τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦ μαρκησίου δὲ Βονεῖλ.

Ἡ Ἀλίκη ἐσκέφθη ἐπὶ στιγμὴν νὰ μὴ τὸν δεχθῇ, ἀλλὰ σκεφθεῖσα ταῦτοχρόνως ὅτι ἴσως τῇ ἔφερεν εἰδήσεις, διέταξε τὴν θαλαμηπόλον της νὰ εἰσάξῃ τὸν μαρκήσιον.

Ἡ νεῆνις, ὀρθία ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου, ἀνέμενε τὴν ἔλευσιν τοῦ κυρίου δὲ Βονεῖλ, θέλουσα διὰ τῆς στάσεως ταύτης νὰ δηλώσῃ αὐτῷ πόσον ὀλίγον χρόνον ἔπρεπε νὰ διαρκέσῃ ἡ ἐπίσκεψίς του.

Ὁ Κάρλος παρετήρησε τὴν στάσιν τῆς Ἀλίκης καὶ ἐμειδίσεν ἀοράτως.

Ἀφοῦ βαθέως ὑπεκλίθη ἐνώπιον τῆς πλουσίας κληρονόμου, εἶπεν αὐτῇ διὰ φωνῆς γαληνιαίας:

— Λυποῦμαι πολὺ, δεσποινίς, διότι σὰς ἐνοχλῶ τόσο ἐνωρίς, ἀλλ’ ἔχω νὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ σοβαρῶν πραγμάτων, ἄρκας σπουδαιότητος· πρόκειται περὶ τοῦ φίλου μου ...

— Περὶ τοῦ Μαξίμου! ἀντεῖπεν ἡ νεαρά κόρη προχωρήσασα βήματά τινα.

— Μάλιστα.

— Ἀλλ’ ὁμιλήσατε λοιπόν, κύριε, ἀνέκραξεν ἡ Ἀλίκη.

— Ἐχω νὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ σπου-

δαιοτάτων πραγμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν λέγονται ταχέως· εἶνε ἀνάγκη ...

— Πολὺ καλὰ, κύριε, σὰς ἐννοῶ.

Καὶ ὑποδείξασα ἔδρακ ἐπὶ τὸν μαρκήσιον ἡ Ἀλίκη, ἐκάθισε καὶ αὐτὴ εἰς ἀπόστασιν ἀρκούντως μακρὰν ἀπὸ τοῦ ἐπισκέπτου.

— Ὀμιλήσατε, κύριε, εἶπεν ἡ ἐγγονὴ τοῦ γηραιοῦ κόμητος, σὰς ἀκούω.

— Θέλω ... ἀπήντησεν ὁ δὲ Βονεῖλ, νὰ σὰς ὁμιλήσω, ὑπὸ τὸν ὄρον, δι’ ὀλίγας στιγμὰς τοῦλάχιστον, νὰ μὴ ἔλθῃ κανεὶς νὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ.

— Μόνον οἱ κύριοι δὲ Λομπρέ καὶ Δουσατέλ δύνανται νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ ...

— Καὶ οὗτοι, δεσποινίς, δὲν πρέπει ν’ ἀκούσωσι τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σὰς εἶπω.

— Ἀλλὰ, κύριε, φκίνεσθε λησμονούντες ὅτι οὐδὲν δύναμαι ν’ ἀποκρύψω ἀπὸ τὸν πάππον μου.

— Πιστεύσατε, δεσποινίς, ὅτι ἐὰν ἐπιμένω, ἔχω λόγους σοβαροτάτους· σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω, πρόκειται περὶ τοῦ Μαξίμου.

— Ἐστὼ! εἶπεν ἡ νεῆνις.

Μεθ’ ὃ ἐγερεθεῖσα ἔκρουσε τὸν κώδωνα καλοῦσα τὴν θαλαμηπόλον της, εἰς τὴν ὁποίαν, ἐμφανισθεῖσαν, ἔδωκε τὴν διαταγὴν νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ εἰς οὐδένα νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῷ δωματίῳ της. Εἴτα στρεφόμενη πρὸς τὸν μαρκήσιον:

— Σὰς ἀκούω, κύριε, εἶπεν αὐτῷ.

— Σὰς φέρω, δεσποινίς, εἶπε διὰ σοβαροῦ ὕφους ὁ δὲ Βονεῖλ, θλιβεράν εἰδησιν.

— Περὶ τοῦ Μαξίμου! εἶπεν ἡ Ἀλίκη ἐγερεθεῖσα ἀποτόμως, χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ προφέρῃ ἄλλην λέξιν.

— Τὰ πάντα ἐτελείωσαν! Ἡ ἀνάκρισις ἐπερατώθη, καταδείξασα τὴν ἐνοχὴν τοῦ φίλου μου· ἀπόψε μάλιστα ὁ Μάξιμος παραπέμπεται εἰς τὸ Συμβούλιον διὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ κατηγορητηρίου βουλεύματος.

— Δὲν ἐννοῶ διόλου τὰς δικαστικὰς ἐκφράσεις σας· εἶπατέ μου, κύριε, τί ἐννοεῖτε διὰ τῶν λέξεων αὐτῶν.

— Εὐχαρίστως. Ὁ ἀνακριτής, ἀρκούντως ἀποδείξας τὴν ἐνοχὴν τοῦ Μαξίμου, ἐπεράτωσε τὴν ἀνάκρισιν του καὶ ἐκήρυξε τὸν φίλον μου ἐνοχὸν δολοφονίας μετὰ κλοπῆς. Ἐνεκα τούτου τὸν παραπέμπει εἰς τὸ Συμβούλιον τῶν συνέδρων, τὸ ὅποιον καὶ αὐτὸ θὰ παραπέμψῃ τὸν Μάξιμον νὰ δικασθῇ ἐνώπιον τοῦ Κακουργιοδικείου.

— Ἀλλὰ τότε δὲν ἐτελείωσαν τὰ πάντα;

— Τούναντίον ὁ ἀνακριτής ἠδύνατο νὰ ἐκδώσῃ διαταγὴν ἀποφυλάκισεως· ἐν ταύτῃ περιπτώσει, ἡ ὑπόθεσις θὰ εἶχε περατωθῇ καὶ ὁ φίλος μας ἤθελεν ἀναγνωρισθῇ ὡς ἀθῶος ἢ μάλλον δὲν θὰ κατεδιώκετο. Ἀλλ’ ἐξεδόθη ἀντίθετος ἀπόφασις, ἡ ἀνάκρισις ἐπερατώθη καὶ τὰ λοιπὰ ἀφορῶσιν ἄπλως τινὰς μόνον διατυπώσεις. Εἶνε δὲ σπκνιώτατον ἵνα τὸ Κακουργιοδικεῖον ἀθώωσῃ κατηγορούμενον, ἀναγνωρισθέντα